

Egy pufajkás történet.

Hogy önök az általam elkövetett akció súlyát kellő mértékben tudják értékelni, előre kell bocsássam, hogy van télikabátom. Tíz évvel ezelőtt vettem, fél áron, szezon-végi kiárusítás alkalmával, nem is akárhol, az egyik jó nevű áruház diszkont pincéjében. Minden ellenkező híresztelés ellenére állítom, hogy az egy jó kabát. Egyetlen hibája, hogy hitvestársi asszisztencia nélkül vettem. Nagy bűn. Immáron tíz éve, minden novemberben hallom az ismert szöveget:

-- Vegyél egy tisztességes télikabátot! Utálok a színét. – hogy mást ne mondjak ilyen okból, már kocsit is cseréltünk- Mindeddig sikeresen ellenálltam, csupán a koromra hivatkozva. Szerintem, ha valaki hetven elmúlt, nem tervez hosszú távon. Nem investál húsz éves kötvényekbe, nem csináltat új protézist és nem vesz új télikabátot, amit még a kanadai időjárás viszonyai mellett sem hordhat évente több, mint négy hónapig. Köztünk legyen mondva, büszke voltam az állhatatosságomra, amivel nem igen dicsekedhetek más, életbevágó vitás ügyekben. (Majd egyszer elárulom a hosszú, békés - ötvennégy évi - házasság titkát.)

No de vissza a kabát ügyre.

Van egy áruház, ahol jó minőségű, fehér, pamut zoknit lehet kapni, hat pár egy csomagban \$ 5.95. Ha kilyukad, hát eldobod, vagy jó lesz cipőt pucolni. A minap arra járva eszembe jutott, hogy ideje egy új csomagot venni. Nem szeretek üzletekben ácsorogni, mindig fennáll a veszélye, hogy egy igyekvő eladó lecsap az emberre, és mielőtt észre térne, már vesz is valamit. Rendszerint olyasmit, amire nincs szüksége. Szóval megyek egyenesen a zoknis polchoz és gyors cikával igyekszem a pénztárhoz...

Elzárja az utamat egy hosszú, ruhás állvány, teli akasztva a legújabb télikabátokkal, fényes, sötétkék, steppelt remekművek... PUFAJKÁK.

Elfogott egy ellenállhatatlan vágy, hogy felpróbáljak egyet. Remegő kézzel nyúltam érte, melegség öntötte el a szívemet, szemem elhomályosult. Egyszeribe internetes ismerőseim emlékezetes arca tűnt fel előttem, Orbán, Kerényi, Portubányi urak, s tudtam, éreztem, hogy nekem KELL. Kell nekem egy pufajka, lelki és eszmei hovatartozásom jelkepe. A címkét látva a gallérja alatt, tudtam, hogy ez egy tökéletes Made in China! 100%-os nylon, tölteléke szintetikus fluff, mínusz 40 fokra garantálva.

Valódi neokapitalista-kommunista pufajka.

Felpróbáltam. Perfecto! Számtalan látható és titkos zsebbel ellátva, zipp itt, zipp ott, még csuklya is van hozzá. Hogy ezek a kínaiak mi mindenre gondolnak! Nézem magam a tükörben, meg kell valljam, csinos egy kabát. Mögöttem megjelenik az elkerülhetetlen eladó. Mosolygó fiatalember, készségesen rendelkezésemre áll, hogy segítsen megválni a pénzemtől.

-- A legújabb, tegnap érkezett. - biztosít az áru frissességéről, mintha fejes saláta lenne. Nézem az árcédulát, \$79.99. Óriási! Alig nyolcvan dollár. Belém búj a kisördög, kérdem az eladót.

-- Kacagány nincs?

A bizonytalanság az arcán csak egy pillanatig tart, - kitűnő eladó: Ramon, hirdeti a kis névtábla a zakóhajtókáján, - majd magabiztosan tájékoztat.

-- Még nincs minden téli áru az üzletben, naponta újabb és újabb szállítmány érkezik, talán ha lenne szíves "Sir" benézni, biztosíthatom...

-- Kár! - mondom.

--Talán, ha a menedzser... hogy néz ki az a kaca...?

-- Kacagány. - segítettem ki a kíváncsi eladót. Eredetileg párducbőrből készült, de már a későbbi századokban vert posztóból csinálták, díszes sujtásokkal. Úgy félvállon hordták.

-- Félvállon? Nem volt az valami praktikus viselet.

-- Nagyon is praktikus, - nyugtattam meg a kétkedő fiatalembert, mondom - abszolút szabadságot biztosított, ha az embernek hirtelenjében kellett kardot rántani, - s hajdani vívóleckét idézve, egy ősmagyar csatakiáltással, támadó pózba vágtam magam.

Az eladó ijedten hátrált, majd bocsánatot kérve a pult mögé sietett. Láttam, amint izgatottan magyaráz valamit kollegájának, feltételezhetően a menedzsernek. Karinthy vaskereskedéses sztorija jutott eszembe és a tükör előtt tetszelegve magamnak, vártam, amint a főnök kis aggodalommal az arcán óvatosan közelített.

-- Miben lehetek szolgálatára uram?

-- Más színben nincs? - kérdeztem.

-- Sajnos, csak sötétkék. - mondta, látható zavarban.

-- Kár. Különbözően ez, azt hiszem, megfelel a célnak. Megveszem - adtam át neki a pufajkát és a credit kártyámat. A menedzser mérges pillantást vetett az eladóra.

Na, te ronda disznó, szidtam magamat, mit vétett neked az a gyerek. Egy hülye vicc miatt kellemetlen helyzetbe hozni valakit! Mindjárt elsírja magát.

-- Ramon barátom egy rendkívül jól tájékozott eladó. - súgtam a menedzsernek, - ha én az ön helyében lennék, fizetésemelést adnék neki.

A menedzser a kötelező jómodorú szöveg mellett feltűnő szemforgatással vette tudomásul a javaslatomat.

Én meg alig várom a hideg napokat, hogy a pufajkában grasszállhassak a szomszédságban. Persze, ha meggondolom, nem sokra megyek a tüntetéssel, ezeknek a buta kanadaiaknak fogalmuk sincs az új téli gúnyám szimbolikus jelentőségéről.

Talán mégis haza kéne ruccanjak, hogy a Kossuth téren mutogassam magam!

Vagyok aki voltam, egy büszke, angyalföldi pufajkás proli.